

História je plná príbehov mužov a žien, ktorí vložili svoju dôveru v Ježiša Krista, ktorí mu odovzdali svoje životy a odovzdali ich pre život viery. Dôverovali Bohu, že urobí to, čo oni nemohli urobiť sami zo seba. Tým, že tak urobili, oddelili sa od tohto sveta a jeho spôsobov.

Úvod

V Písme je mnoho príkladov mužov a žien, ktorí urobili práve toto. Od začiatku biblickej histórie až po tento čas máme mnoho príkladov a mnoho ľudí, ktorých životy môžeme nasledovať a ktorým sa môžeme vo viere podobať. Môžeme sa od nich naučiť, ako veriť v Boha, dôverovať mu a ako žiť život viery.

Život v tomto porušenom svete nie je jednoduchý a nie je ani ľahký. Život má svoje problémy a svoje skúšky. Myslím, že s týmto všetci súhlasíme.

Viera v zaslúbenia

V Písme je zapísaný príbeh o Abrahámovi a jeho viere. Abrahám mal so Sárrou jediného syna, „toho, ktorého miloval“, Izáka (1. Mojžišova 22:2). Boh mu prikázal, aby ho obetoval ako spaľovanú obeť. Abrahám veril Bohu, veril Božím zaslúbeniam a svoju vieru prejavil cez poslušnosť. Skoro ráno vstal a šiel (1. Mojžišova 22:3). Šiel, aby obetoval svojho jediného syna na mieste, ktoré mu k tomu určil Boh. Pozdvihol svoju ruku, aby syna obetoval, ale Boh mu v tom v pravý čas zabránil.

Toto je veľmi dôležitá Božia charakteristika – pre Boha nikdy nie je prineskoro. Boh koná vždy v pravý čas. Nech sme v akejkoľvek situácii, v akejkoľvek skúške a zdá sa nám, že nevidíme Boha, ako pôsobí, Boh vždy koná vo svojom čase a svojím spôsobom. Jeho čas je ten pravý čas a jeho spôsob je ten pravý spôsob.

Často sa nám zdá, že neexistuje žiadne riešenie našich problémov. Čakáme, že Boh už zasiahne, ale on stále nekoná, ale potom urobí to, čo je pre nás najprospešnejšie a urobí to presne v pravý čas. Božie načasovanie je dokonalé. Čakal tak dlho, aby vyskúšal Abraháma. Môžeme byť v situácii, že očakávame na Boží zásah, ale jeho riešenie stále neprichádza. Bez ohľadu na to si môžeme byť istí, že Boh nikdy nemešká. Všetko, čo robí, robí vo svojom vlastnom čase, zasiahne vždy včas. Môžeme mu dôverovať, že zasiahne aj do našej situácie vo svojom čase presne tak, ako kedysi zastavil Abraháma, aby nepoužil zdvihnutý nôž.

Prvý krok v živote viery je dôvera v Božie zaslúbenia. Máme Božie zaslúbenia, ktorým môžeme dôverovať, stavať na nich a od nich závisieť. Tak ako Abrahám, aj my si môžeme byť istí, že Boh nezlyhá, nesklame. Nezabudni, že ak si zhrešil, Boh dal zaľúbenie, že ak vyznávaš svoj hriech, on je verný, aby ti hriech odpustil.

Niekedy sme v situácii, že nevnímame Božiu prítomnosť – nevieme, kde Boh je. On ale dal zaslúbenie, že nás nikdy neopustí ani nezanechá (Ján 14:18, Židom 13:5), a tak tomuto, a aj všetkým ostatným Božím zaslúbeniam, môžeme plne dôverovať rovnako ako Abrahám, ktorý veril, že zaslúbené potomstvo bude cez Izáka (1. Mojžišova 22:18; Galatským 4:22-31, hlavne verš 28). Biblia je plná zaslúbení, ktorým môžeme veriť a spoliehať sa na Božiu vernosť v ich naplnení. Biblia je kniha zaslúbení, a tak ich poznávajme a privlastňujme si ich.

Kráčať proti prúdu

Spravodlivý Boží služobník Noe (1. Mojžišova 6:8-9) je varovaný pred súdom prichádzajúcim na celý svet, pretože svet bol plný neprávostí. Dostáva pokyn postaviť archu (1. Mojžišova 6:14). Hoci nič nenasvedčuje blížiacej sa pohrome, Noe stavia archu a stojí proti celému vtedajšiemu svetu. To je druhá vec, na ktorú chcem upozorniť. Ak chceme žiť život viery, musíme byť ochotní a odhodlaní postaviť sa proti cestám a spôsobom tohto sveta. V tomto, myslím si, by sme lepší príklad než život Noeho ani nenašli. Noeho príklad a život dokazuje, že Boh prejavuje priazeň tým, ktorí v neho veria – a Noe našiel priazeň u Boha (1. Mojžišova 6:8).

Nie je pravda, že je ľahké urobiť správnu vec. Je ľahké robiť dobrú vec, keď to robí niekto iný.

Keď je práve v móde byť nábožný, tak je ľahké byť nábožný. Ale ísť proti prúdu, keď práve každý iný pláva po prúde, to si už vyžaduje vieru.

Noe začal stavať archu vo viere. Vieme si dobre predstaviť, ako sa mu ľudia vysmievali, keď ho videli dennodenne stavať archu, aj keď nikde nebolo vidieť žiadny náznak blížiacej sa pohromy. Noe veril Bohu a v stavaní archy neprestal. Život vo viere zahŕňa aj ochotu postaviť sa proti cestám a spôsobom tohto sveta.

Ver celým srdcom

Svedectvo o viere rímskeho stotníka podáva Písmo v Matúšovi 8:5-10. Rímsky stotník mal vieru, nad ktorou sa aj Ježiš podivil: „Keď to počul Ježiš zadivil sa a povedal tým, ktorí išli za ním: Amen vám hovorím, že ani v Izraelovi som nenašiel tak veľkej viery“ (Matúš 8:10). Tento stotník prišiel vo viere k Ježišovi a prosil ho o to, čo sám nemohol urobiť, ale veril, že stačí, aby Ježiš Kristus povedal slovo a jeho sluha bude uzdravený. To je ďalšia vec, na ktorú chcem upozorniť v živote viery.

Musíme si uvedomiť, že nemáme odpovede na všetky otázky, rovnako ako nepoznáme riešenie každej situácie. Naša cesta nie je tá najlepšia cesta. Musíme si uvedomiť, že Božia cesta je najlepšia cesta, a že On všetko pozná a vie, čo je pre nás najlepšie. V Prísloviach čítame: „Nadej sa na Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť“ (Príslovia 3:5). To je niečo, čo je v rozpore s našou prirodzenosťou. Často sme v situácii, keď zamestnávame našu myseľ tým, že sa snažíme prísť na to, čo v danej situácii môžeme alebo

máme urobiť. Je to naša prirodzená reakcia a závisí od nášho vlastného poznania, ale musíme si uvedomiť, že naše riešenie nemusí byť tou správnou cestou.

Stotník prišiel k Ježišovi vo viere a povedal mu, že je jeho sluha nemocný. To, aby si poprosil Ježiša o uzdravenie sluhu, už vyžaduje vieru. Ale stotník mal omnoho viac viery než len v to, že jeho sluha bude uzdravený. Povedal: „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz len slovo, a môj služobník bude uzdravený“ (Matúš 8:5-10). Nielenže vedel, že uzdravenie závisí od Ježiša, ale navyše ešte veril v silu jeho slova: „Stačí, že len povieš slovo a môj sluha bude uzdravený.“ V plnosti sa spoliehal na Pána Ježiša a jeho moc. Toto by mala byť lekcia aj pre náš život vo viere – plne sa spoliehať na Boha a nehľadať svoje vlastné riešenie. Jeden z najvyšších súdov, ktoré Boh môže nad človekom vyriechnuť, je, že nás nechá ísť svojou vlastnou cestou.

Môj príbeh

Z tejto lekcie o stotníkovej viere som sa tiež niečo naučil. Navštevoval som biblickú školu a pripravoval som sa na to, že po jej skončení budem v službe pre Pána na plný úväzok. Bol som po treťom semestri, keď sme sa spolu s mojou manželkou Endži rozhodli prísť slúžiť sem na Slovensko. Vtedy sme s Endži ešte neboli manželia, len sme spolu chodili, a ja som nevidel žiadnu možnosť, ako by sme sa mohli čím skôr zosobášiť. Vnímal som, že je to Božie volanie, aby som išiel po skončení biblickej školy do služby sem do vašej krajiny, aj keď som nevedel, ako by sa to mohlo uskutočniť. Ale vedel som, že ma Boh k tomu volá a on, prirodzene, začal dávať veci do poriadku.

Nebol som ešte ženatý a nemali sme ani žiadnu podporu, aby sme sem s Endži mohli prísť a slúžiť tu, ale Boh ma začal učiť viere. Pobádal moje srdce, aby som urobil tento krok viery, ale ja som sa nevedel rozhodnúť, ako to urobiť, ako vykročiť. Potreboval som sa s Endži najprv zasnúbiť, potom sa vrátiť do Rakúska a tam dokončiť školu, potom sa zase vrátiť späť do Spojených štátov, rýchlo sa s Endži oženiť a hneď na to prísť na Slovensko.

Chcel som sa oženiť, ale nemal som peniaze ani na snubný prsteň, a tak som sa snažil nejaké si zarobiť. Začal som pracovať tak ťažko a usilovne, ako som len mohol. Boh mi dal zarobiť peniaze na prsteň, ale ten pán, ktorý mi ho predával, mi doslova vytiahol z vrečka každý jeden cent. Ale povedal som si: „Dobre, to je jeden, ten prvý krok viery.“

Potom bol na rade ďalší krok – a nie malý. Musel som ísť za Endžiným otcom, aby som ho požiadal o súhlas s našou svadbou. Jedna vec je povedať priateľkinmu otcovi, že si jeho dcéru chcete zobrať za manželku, ale úplne iná vec je, ak je priateľkin otec veľmi známy a úspešný podnikateľ. Potreboval som mu povedať, že si chcem zobrať jeho dcéru za manželku a že hneď potom ju chcem odviesť so sebou na Slovensko a že ešte k tomu nemám žiadnu predstavu o tom, z čoho tam budeme žiť a ani čo budeme jesť. Z toho všetkého som bol veľmi prestrašený, ale Boh ma učil veriť. Musel som urobiť aj tento krok viery. On sa dokázal verný ako vtedy, tak aj v každom ďalšom kroku.

Endžin otec súhlasil. S Endži sme sa zasnúbili a ja som sa vrátil do Európy a dokončil som biblickú školu. Potom som sa vrátil späť do Spojených štátov a chystali sme sa o päť mesiacov zosobášiť, čo malo byť v septembri. Stále som nemal žiadne peniaze ani len na cestu naspäť na Slovensko a nemali sme zabezpečenú ani žiadnu podporu ako misionári. Ale to, čo som dobre vedel, bolo, že nás do tejto služby volá Boh.

Teraz, keď sme už boli zasnúbení, bolo ľahšie rozmýšľať o spoločnej službe. Nemali sme však peniaze na letenky. Rozhodol som sa začať pracovať a mal som svoju vlastnú predstavu, ako to celé uskutočním. Dokonca som už na chvíľu začal samého seba potľapkávať po pleci, aký som chlapík, že budem pracovať celé leto, zarobím dosť peňazí a budeme mať aj na letenky, aby sme sa sem dostali – a potom budem dôverovať Bohu. A tak som si hovoril, aký chlapík viery som ja, aký som muž viery. Rozhodol som sa, že idem pracovať a idem zarábať len na letenky a potom budem veriť Bohu, že nás na Slovensku každý mesiac nakími a dá nám miesto, kde budeme môcť bývať.

V prvú nedeľu po mojom návrate z Rakúska sme s Endži išli autom do zboru. V jednej chvíli som sa na malý okamžik pozrel/zahľadel na Endži a – narazil som do auta, ktoré išlo pred nami. Svoje auto som značne poškodil. Nuž, pomyslel som si, teraz sú moje plány fuč. Myslel som si, že poznám spôsob, ako žiť, a že kráčam vierou. Teraz som si však uvedomil, že musím celé leto pracovať na to, aby som zarobil peniaze na opravu auta. Chcel som ho síce aj tak predať, ale o havarované auto nie je veľký záujem. Boh nejako takto zobral a pokrkvál moje plány a hodil ich do koša. Urobil to Boh, aby mi takto dal ďalšiu lekciu viery, ale opäť sa v nej dokázal ako verný.

O tomto všetkom som napísal môjmu bratovi vo viere Jesse-mu P. (Džesi-mu) v nádeji, že Džesi bude mať pre mňa nejaké úžasné povzbudenie. Ale on mi odpísal: „Vieš čo, buď ťa Boh cez toto prevedie, alebo to znamená, že ti zavrel dvere.“ Prvá časť jeho rady sa mi páčila, ale tá druhá časť už vôbec nie. Celú našu situáciu sme však nechali tak. Rozhodli sme sa spoliehať sa na Boha a naozaj mu úplne dôverovať.

Veriť Bohu nemusí znamenať, že ti je do detailov známa a zrejmá cesta. Vyžaduje to vykročiť a veriť, aj keď nevieme, ako všetko prebehne – tak to bolo aj v našej situácii. Opakujem sa, ale v živote viery je dôležité si uvedomiť, že naša predstava správnej cesty nie je vždy správnou cestou, a možno to, čo si my myslíme, že je cesta, cesta ani nie je. Božia cesta je najlepšia cesta – a to sa ukázalo aj v našej situácii.

Neskôr, po mojej autonehode sme sedeli u Endžiných rodičov na záhrade. Nejaký pán zaklopal na vchodové dvere, vstúpil dovnútra a povedal: „Všimol som si, že máte nabúrané auto. Pracujem u predajcu áut, kde opravujeme aj autá. Môžem vám pomôcť a opravím vám auto – urobím to za tretinu bežnej ceny.“ Bol som v úžase z toho, že tento človek prišiel, zaklopal na dvere a povedal, že nám lacno opraví auto, lebo inak by ma oprava bola stála oveľa viac. Príhoda s havarovaným autom mala šťastný koniec, ale bolo ešte mnoho lekcií viery, ktoré sa bolo treba naučiť. Boh sa vždy dokázal verným. Postaral sa o moje auto a postaral sa aj o dostatočnú finančnú podporu, aby sme mohli priletieť sem na Slovensko, byť tu a pôsobiť.

Závislosť od Božích zdrojov

(Boh naplní všetky naše potreby)

Pozrime sa na život človeka, ktorý sa volal Juraj Müller. Nazývali ho „muž viery“. Narodil sa v 19. storočí a slúžil v Anglicku. Jeho služba spočívala v budovaní siete sirotincov. Poskytol prístrešok pre tisíce osirelých a opustených detí.

Bol mužom viery preto, lebo uveril v Boha a veril, že sa Boh postará o všetky jeho potreby bez ohľadu na to, aké veľké alebo malé jeho potreby budú. Tým prichádzame k ďalšiemu bodu: Ak chceš žiť život viery, tak musíš dôverovať Bohu a byť závislým od Božích zdrojov. Juraj Müller je toho dobrým príkladom. Dal sľub, že o svojich potrebách nepovie nikdy nikomu len samému Bohu – a bol to človek mnohých potrieb, lebo mal sirotince a aj svoju vlastnú rodinu a o oboje sa musel starať, ale dôveroval Bohu, dôveroval v Božie zdroje. Dôveroval Božiemu sľubu, že sa Boh postará o všetky jeho potreby podľa svojho bohatstva (Filipským 4:19).

Datuje sa jeden príbeh z jeho života. Je to príbeh o tom, že raz bol v situácii, keď musel konštatovať: „Je čas na obed a my nemáme žiadne jedlo“. Spolu so svojou manželkou si kľakli na kolená a modlili sa. Modlitbu ešte ani neskončili a už niekto klopal na dvere. Vonku stáli nejakí ľudia a povedali: „Pán nám položil na srdce, aby sme vám priniesli jedlo.“ Vo svojom životopise uvádza množstvo príbehov o tom, ako so všetkým išiel k Bohu a ako Boh kládol na ľudské srdcia naplnenie týchto jeho potrieb.

Toto je príklad skutočnej viery a toho, čo je v tom všetkom podstatné: veril v Božie zaslúbenie a jeho zdroje. Na pozadí celej histórie môžeme vidieť vieru, ako pôsobí v životoch mužov a žien – môžeme vidieť, ako viera účinkuje v životoch veriacich.

Kvas farizejov

„A Ježiš im povedal: Hľadajte a chráňte sa kvasu farizejov a saducejov!“ (Matúš 16:6, čítaj až po verš 9). V živote viery sa musíš pozerať ponad to, čo je vidieť, aby si videl to, čo nie je vidieť (Židom 11:1).

Ježiš varuje svojich učeníkov pred kvasom farizejov. Učeníci presne nevedia, o čom vlastne Pán hovorí, a tak si myslia, že im hovorí o tom, že zabudli zobrať chlieb. Preto im Ježiš pripomína zázraky, ktoré urobil v minulosti. Aj pre nás je to dobrá lekcia o tom, že Kristova vernosť v minulosti vyžaduje od nás prítomnú dôveru. Tým, že bol verný v minulosti a preniesol ňu cez problémy, ktoré si mal, dokáže sa znova a znova ako verný nielen v prítomnosti, ale aj v budúcnosti.

□

Žiť vierou

Tým, ktorí sú už ospravedlnení, je prikázané žiť vierou: „... Ale spravodlivý bude žiť z viery“ (Rímskym 1:17). Tak isto tento verš povzbudzuje, aby naša viera rástla (prvá časť verša). Apoštol Pavol vyzýva, aby sme kráčali vierou a nie videním: „Lebo chodíme vierou a nie videním“ (2. Korinským 4:9). Práve tak, ako sme boli zachránení vierou, tak vierou ďalej v živote aj máme kráčať (Efezským 2:8-10).

Chcem nás povzbudiť a vyzvať, aby sme preskúmali svoje vlastné srdce bez ohľadu na to, v

akej situácii sa nachádzame, a aby naša viera rástla a množila sa. Ak sa pýtaš: „Ako môže moja viera rásť?“, nech ťa povzbudí toto: „Počúvaj Božie slovo, skúmaj Božie slovo, čítaj Božie slovo, prichádzaj do spoločenstva veriacich v evanjelium Ježiša Krista, počúvaj biblické kázania, lebo je to Boh, ktorý hovorí, že viera prichádza z počutia Božieho slova.“ „Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie“ (Rímskym 10:17). Povzbudzujem vás ku každodennému osobnému čítaniu Biblie, ku každodennému osobnému stíšeniu, ku každodennému spoločenstvu s Bohom.

Jesse Winkler

19. 3. 1999